

DEKRET ARCYBISKUPA METROPOLITY KRAKOWSKIEGO

ustanawiający w Archidiecezji Krakowskiej posługę
świeckich pomocników w udzielaniu Komunii świętej

Pośród wszystkich Bożych darów najcenniejszym jest dar Eucharystii, w której Chrystus uobecnia dla nas swoją śmierć i zmartwychwstanie i przychodzi do nas w Komunii świętej. „Włączenie w Chrystusa Jakie dokonuje się w Chrzcie św., odnawia się i nieustannie umacnia przez uczestnictwo w Ofierze eucharystycznej, przede wszystkim gdy jest to uczestnictwo pełne przez udział w Komunii sakramentalnej. Możemy powiedzieć, że nie tylko *każdy z nas przyjmuje Chrystusa*, lecz także *Chrystus przyjmuje każdego z nas*. Zacieśnia więzy przyjaźni z nami: «Wy jesteście przyjaciółmi moimi» (J 15, 14). My właśnie żyjemy dzięki Niemu: «Ten, kto Mnie spożywa, będzie żył przeze Mnie» {J 6, 57[^]. (EE 22). Słowa ostatniej encykliki Sługi Bożego Ojca św. Jana Pawła II *Ecclesia de Eucharistia* przypominają na nowo o nieocenionym bogactwie Komunii świętej, w której przyjmujemy Ciało złożone w ofierze na Krzyżu przez naszego Pana i Zbawiciela, Jezusa Chrystusa, za zbawienie nasze i całego świata.

Zwyczajnymi, konsekrowanymi szafarzami Komunii świętej są biskupi, prezbiterzy i diakoni. Jednakże do rozdawania Ciała Pańskiego nie jest konieczne otrzymania święceń kapłańskich. W uzasadnionych sytuacjach, tam gdzie zachodzi taka potrzeba oraz doradza wielki pożytek duchowy wiernych, Kościół ustanawia akolitów, którzy są nadzwyczajnymi szafarzami Komunii świętej, a także błogosławi starannie wybranych i odpowiednio przygotowanych wiernych świeckich, upoważniając ich do tego, by mogli podawać innym Chleb życia.

Posługę nadzwyczajnego Szafarza Komunii świętej wprowadziła w Kościele powszechnym instrukcja Kongregacji Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów „*Immensae caritatis*” z 29 stycznia 1973 roku. Motywem tej decyzji była troska o to, aby wierni, którzy znajdują się w stanie łaski i kierując się właściwą i pobożną intencją pragną uczestniczyć w Świętej Uczcie, nie byli pozbawieni sakramentalnej pomocy i pociechy. W Polsce posługę pomocników w udzielaniu Komunii świętej reguluje „Instrukcja w sprawie formacji i sposobu wykonywania | posługi nadzwyczajnego szafarza Komunii świętej” wydana przez i Konferencję Episkopatu Polski dnia 22 czerwca 1991 r. Nadzwyczajni szafarze posługują już w wielu polskich diecezjach. Po dogłębnym rozważeniu sprawy i zasięgnięciu zdania kompetentnych osób postanawiam, by należycie przygotowani i cieszący się odpowiednimi kwalifikacjami wierni mogli podjąć posługę niesienia Ciała Pańskiego także w Archidiecezji Krakowskiej.

Osobę pełniącą tę posługę nazywa się „nadzwyczajnym szafarzem Komunii świętej” lub „pomocnikiem w udzielaniu Komunii świętej”. Dla podkreślenia zastępczej i nadzwyczajnej funkcji szafarza będziemy w Archidiecezji Krakowskiej używać tego drugiego określenia.

Pierwszym zadaniem pomocnika w udzielaniu Komunii świętej jest pomoc w zanoszeniu jej osobom chorym, starszym i niepełnosprawnym. Stan zdrowia nie pozwala im na opuszczanie domów, a niekiedy nawet łoża choroby czy wózka inwalidzkiego. Niektórzy z nich przyjmują Komunię świętą raz w miesiącu, gdy odwiedza ich kapłan, ale pragną ją

przyjmować częściej. Gdy byli zdrowi, chodzili na Mszę świętą codziennie. Teraz, kiedy potrzebują w szczególny sposób siły, jaka płynie z sakramentalnego zjednoczenia z Chrystusem w Komunii świętej, są pozbawieni tego daru. Trwają w swych domach na modlitwie i wspierają w ten sposób całą wspólnotę, ale oczekują także, że j wspólnota zatroszczy się o spełnienie ich wielkiego pragnienia, jakim jest częsta Komunia święta. Ta właśnie troska o chorych jest główną racją wprowadzenia w naszej archidiecezji pomocników w udzielaniu i Komunii świętej.

Druga racja wprowadzenia tej posługi, czyli pomoc w udzielaniu Komunii świętej w czasie celebracji Eucharystii dotyczy tylko sytuacji wyjątkowych, tzn. gdy do Komunii świętej przystępuje wielka liczba wiernych przy braku szafarzy zwyczajnych, albo gdy ci są zajęci innymi koniecznymi czynnościami duszpasterskimi lub też gdy udzielanie Komunii świętej utrudnia im stan zdrowia albo podeszły wiek.

Wprowadzenie pomocników w udzielaniu Komunii świętej w życie wspólnoty parafialnej to proces wieloletni. Trzeba go realizować kolejnymi, dobrze przygotowanymi etapami. Wtedy ich posługa przyniesie największe owoce. Jej znaczenie w życiu diecezji i parafii przedstawię w specjalnym liście pasterskim, który będzie odczytany w parafiach, a szczegółowe wskazania na ten temat przygotuje Komisja ds. Liturgii i Duszpasterstwa Liturgicznego naszej Archidiecezji.

Kapłanom i parafialnym wspólnotom powierzam wybranie najwłaściwszych osób, jak najlepsze ich przygotowanie do pełnienia odpowiedzialnej misji, a wreszcie, gdy zostaną pobłogosławieni do tej posługi, proszę o dobre przyjęcie ich w naszych parafiach. Rozdając Ciało Pańskie, staną się niejako przedłużeniem kapłańskich, namaszczonych dłoni po to, by jak najwięcej wiernych, którzy tego szczerze pragną, mogło zjednoczyć się z Chrystusem w Komunii świętej.

Kraków, dnia 12 grudnia 2005 r.

+Stanisław Dziwisz
Arcybiskup Metropolita

ks. Piotr Majer
Kancelarz

ZASADY WYBORU KANDYDATÓW, ICH FORMACJA I POSŁUGA

1. Komisja ds. Liturgii i Duszpasterstwa Liturgicznego Archidiecezji Krakowskiej, z polecenia księdza arcybiskupa metropolity krakowskiego opracowała szczegółowe zasady wyboru kandydatów, a także ich formacji i posługi. W prezentowanych „Zasadach” uwzględnione zostały propozycje zgłoszone na Radzie Kapłańskiej w dniu 10 grudnia 2005 roku.

2. Arcybiskup Krakowski ustanawia archidiecezjalnego duszpasterza pomocników w udzielaniu Komunii świętej. Do jego zadań będzie należała troska o kurs przygotowawczy, organizowanie dni skupienia i spotkań formacyjnych pomocników, a także czuwanie nad poprawnością spełniania przez nich posługi i występowanie w ich sprawach.

I. Wybór kandydatów

3. Wybór kandydatów spośród członków wspólnoty parafialnej dokonuje ksiądz proboszcz po konsultacji z innymi kapłanami, a także, w razie potrzeby i przy zachowaniu należytej dyskrecji, z niektórymi wiernymi świeckimi. Rozmowy na ten temat powinny mieć charakter indywidualny, zbliżony do rozeznawania powołania, które daje człowiekowi Bóg. Udzielanie Komunii świętej jest bowiem świętą posługą, która jest udziałem w misji uświęcania ludzi spełnianej przez Kościół. Dlatego przy wyborze kandydatów należy kierować się podanymi poniżej zasadami.

4. Zgodnie z postanowieniem Konferencji Episkopatu Polski pomocnikami w udzielaniu Komunii świętej mogą zostać mężczyźni w wieku 35-65 lat. Kandydaci powinni odznaczać się następującymi przymiotami:

- a. Dojrzałością w wierze, zdrową pobożnością, zwłaszcza umiłowaniem Eucharystii, przykładnym życiem moralnym, wzorowym życiem rodzinnym, bezinteresownością i duchem apostołskim, intensywnym życiem sakramentalnym;
- b. Cieszyć się poważaniem duchowieństwa i świeckich, aktywnie uczestniczyć w życiu parafialnym, posiadać wykształcenie przynajmniej ponadgimnazjalne, wyróżniać się prawością oraz solidnością w życiu zawodowym i sąsiedzkim;
- c. Odznaczać się sprawnością psychiczną i fizyczną, a także innymi pozytywnymi cechami charakteru, jak otwarta i służebna postawa wobec drugich, łatwość nawiązywania kontaktów, zwłaszcza z ludźmi chorymi i w podeszłym wieku.

5. Nie należy proponować tej posługi osobie, która wprawdzie posiada odpowiednie przymioty, jednak z uwagi na funkcję pełnioną w cywilnych strukturach może znaleźć się w konfliktowej sytuacji z innymi osobami. Dotyczy to ewentualnych kandydatów spośród grona polityków, ludzi biznesu, czy tzw. działaczy społecznych.

6. Rozmowy na temat wprowadzania w parafii posługi pomocnika w udzielaniu Komunii świętej powinny obejmować także refleksję nad całością duszpasterstwa chorych, jakie jest prowadzone we wspólnocie. Nie można wprowadzać nowej posługi jako zarządzenia administracyjnego. Powinna ona być znakiem wzrastającej troski wspólnoty o ludzi, którzy znajdują się w trudnej sytuacji z powodu choroby lub starości. Wielu z nich nie docenia znaczenia

częstej Komunii świętej. Dlatego wraz z wprowadzaniem nowej posługi należy ożywić istniejące formy duszpasterstwa chorych, a także pomyśleć o szukaniu nowych dróg dotarcia do tych ludzi z orędziem Ewangelii.

7. Zgodnie z zaleceniem arcybiskupa metropolity krakowskiego należy rozumieć wprowadzenie pomocników w udzielaniu Komunii świętej w życie parafii jako element wieloletniego programu duszpasterskiego. Dlatego na pierwszy kurs, który rozpoczyna się w lutym 2006 roku, można zgłosić osoby z tych parafii, które są już gotowe tę posługę wprowadzić. Następny kurs odbędzie się w jesieni 2006 roku, a w pierwszych kilku latach planowane jest organizowanie takiego kursu raz w roku. Każda wspólnota może więc zaplanować stopniowe i dobrze przygotowane wprowadzanie tej nowej posługi.

8. Po wybraniu kandydatów ksiądz proboszcz zgłasza ich w Kurii Metropolitalnej. Należy podać ich dane osobowe (nazwisko i imię, data i miejsce urodzenia, adres, stan cywilny, wykształcenie i pełniony zawód) oraz opinię na ich temat. Kandydatów na pierwszy kurs należy zgłaszać do końca stycznia 2006 roku, natomiast kandydatów na następny kurs, który odbędzie się w jesieni 2006 roku, należy zgłaszać do końca września.

9. Koszty uczestnictwa w kursie przygotowawczym, jeśli zachodzi taka konieczność, pokrywa parafia.

II. Kurs przygotowawczy

10. Zgłoszeni kandydaci odbywają kurs przygotowawczy. Jego program obejmuje sześć spotkań oraz dzień skupienia. Spotkania odbywają się w soboty. Zajęcia prowadzi wykładowcy Papieskiej Akademii Teologicznej.

11. Terminy spotkań w pierwszym kursie są następujące:

Luty: 4, 11, 18, 25; Marzec: 4, 18

Dzień skupienia: 25 marca

Błogosławieństwo do posługi: 9 kwietnia

12. Spotkania odbywać się będą w Łagiewnikach w sali Domu Duszpasterskiego według następującego programu:

09.00 - 09.45 - Wykład 1

09.45-10.30-Wykład 2

10.45 - 11.00 - Przygotowanie Eucharystii

11.00 - 12.00 - EUCHARYSTIA

12.00 - 12.30 - Przerwa na posiłek

12.30-13.15-Wykład 3

13.15- 14.00-Ćwiczenia

13. Uczestnicy kursu wprowadzeni są w podstawowe prawdy wiary, dotyczące ich posługi oraz praktyczne umiejętności potrzebne przy udzielaniu Komunii świętej.

- a. Wykład pierwszy jest rozwinięciem w ciągu sześciu spotkań tematu powołania do świętości. Udzielanie Komunii świętej stawia szafarzom, także tym nadzwyczajnym, wysokie wymagania moralne. Zostają oni włączeni, we właściwym sobie zakresie, w posługę uświęcania, jaką sprawuje Kościół. Dlatego muszą sami podjąć bardziej dojrzałą refleksję nad tajemnicą świętości.

- h. Drugi cykl wykładów jest pełniejszym wprowadzeniem uczestników kursu w rozumienie liturgii Kościoła. Liturgia, szczególnie eucharystyczna, stanie się dla nich z nowego tytułu rzeczywistością, za którą biorą część odpowiedzialności i którą muszą lepiej poznać.
 - c. W krótkich homiliach, nawiązujących do czytań mszalnych danego dnia, będą również przekazywane myśli o dobrym przygotowaniu do uczestnictwa w Eucharystii, dojrzałym jej przeżywaniu i odpowiednim dziękczynieniem po jej zakończeniu.
 - d. Wykład trzeci to systematyczne wprowadzanie kandydatów w zagadnienia związane z ich posługą pomocników w udzielaniu Komunii świętej oraz innymi apostołskimi zadaniami. Jakże powinni podejmować w parafii.
 - e. Ostatnia godzina w każdym spotkaniu poświęcona jest na ćwiczenia. Mają one charakter pracy nad tekstem oraz praktycznych zajęć.
- 14.** Przed zakończeniem kursu kandydaci piszą pismo do Księdza Arcybiskupa z prośbą o dopuszczenie ich do posługi nadzwyczajnego szafarza. Podają w niej uzasadnienie i wyrażają zobowiązanie do wiernego wypełniania posługi.
- 15.** Kurs kończy się pisemnym egzaminem. Po zakończeniu kursu przygotowawczego kandydaci uczestniczą w dniu skupienia. Odbędzie się on w Łagiewnikach w sobotę 25 marca w godz. 9.00 - 15.20.

III. Upoważnienie do pełnienia posługi

- 16.** Osoby, które ukończą kurs i zostaną dopuszczone do posługi pomocnika w udzielaniu Komunii świętej, otrzymają błogosławieństwo arcybiskupa metropolity krakowskiego. Eucharystia z udzieleniem błogosławieństwa będzie sprawowana w Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Łagiewnikach, w sobotę 9 kwietnia, o godz. 11.00.
- 17.** Upoważnienie biskupa do pełnienia posługi pomocnika w udzielaniu Komunii świętej zostanie poświadczony stosownym dokumentem:
- a. Pierwsze upoważnienie udzielane będzie udzielone na okres jednego roku, a kolejne, na czas określony i odnawiane po upływie tego terminu.
 - b. Pomocnik w udzielaniu Komunii świętej nie zobowiązuje się do tej posługi na całe życie, dlatego po upływie oznaczonego czasu może zrezygnować z posługi, co należy uszanować.
 - c. W razie sprzeniewierzenia się swej funkcji przez nadzwyczajnego szafarza ordynariusz miejsca może cofnąć upoważnienie i zabronić pomocnikowi udzielania Komunii świętej. Doraźnie decyzję o zawieszeniu pomocnika może podjąć proboszcz, z obowiązkiem niezwłocznego powiadomienia o tym Archidiecezjalnego Duszpasterza pomocników w udzielaniu Komunii świętej, który przedstawia sprawę ordynariuszowi miejsca.
- 18.** Przedłużenie upoważnienia dla pomocników w udzielaniu Komunii świętej będzie dokonywało się za każdym razem na wniosek proboszcza skierowany do Kurii Metropolitalnej miesiąc przed upływem ważności upoważnienia. Wniosek powinien być poparty opinią o godnym spełnianiu posługi przez nadzwyczajnego szafarza oraz po-

świadczaniem uczestnictwa w spotkaniach formacyjnych, określonych przez ordynariusza miejsca.

19. Pomocnicy w udzielaniu Komunii świętej pełnią swą posługę w wyznaczonej parafii pod władzą proboszcza lub rektora kościoła względnie innych duszpasterzy. Nie mogą wykonywać swej funkcji poza własną parafią bez wyraźnej zgody miejscowego proboszcza. W razie zmiany miejsca zamieszkania poza Archidiecezję Krakowską do pełnienia posługi wymagana jest pisemna zgoda miejscowego biskupa.

IV. Posługa pomocników w udzielaniu Komunii świętej

20. Po zakończeniu przez pomocnika kursu przygotowawczego i otrzymaniu przez niego upoważnienia od ordynariusza miejsca, ksiądz proboszcz przedstawia go wspólnocie parafialnej wyjaśniając, że jego główną posługą będzie zanoszenie Komunii świętej ludziom chorym i starszym. W szczególnych przypadkach będzie on mógł także pomagać w czasie Mszy świętej udzielając wiernym Komunii świętej.

Zanoszenie Komunii świętej chorym

21. Zanim pomocnik rozpocznie swą posługę wobec chorych, ksiądz proboszcz lub inny kapłan powinien go przedstawić każdemu choremu, do którego będzie przynosił Komunię świętą. W czasie tych duszpasterskich odwiedzin należy także ustalić czas przychodzenia pomocnika i omówić inne sprawy związane z jego posługą:

- a. Pomocnik będzie przynosił Ciało Pańskie w niedziele i uroczystości. Jeśli chory pragnie przyjmować Komunię świętą częściej, a szafarz może częściej do niego przychodzić, należy spełnić jego pragnienie.
- b. Jeśli chory z jakiegoś powodu nie będzie mógł przyjąć Komunii świętej (wyjazd do szpitala, sprawy moralne lub inne okoliczności), powinien on sam lub ktoś z rodziny powiadomić o tym pomocnika. Tę trudną problematykę, szczególnie gdy dotyczy ona sprawy spowiedzi, należy dokładnie omówić w czasie odwiedzin duszpasterskich u chorego.
- c. domu chorego powinien być zawsze przygotowany stół nakryty białym obrusem, a także świece, krzyż, szklanka czystej wody do puryfikacji lub podania choremu.
- d. Kapłan nadal powinien odwiedzać chorych z okazji pierwszych piątków miesiąca. Jest to dla chorych możliwość spotkania z kapłanem, a także, w razie potrzeby, skorzystania ze spowiedzi i sakramentu chorych.

22. Zanoszenie Komunii świętej chorym przez nadzwyczajnych szafarzy powinno się dokonywać po Mszy świętej, w której szafarze uczestniczą i w czasie której sami przystępują do Komunii świętej. Po zakończeniu Komunii świętej kapłan, przed schowaniem Najświętszego Sakramentu do tabernakulum, wkłada do przygotowanych przy tabernakulum naczyń odpowiednią ilość konsekrowanych hostii. Zostawia je na korporale przed tabernakulum. Po końcowym błogosławieństwie nadzwyczajni szafarze podchodzą przed ołtarz i modlą się przez chwilę, a potem, po wyjściu uczestników Eucharystii z kościoła, zabierają Najświętszy Sakrament i zanoszą go do chorych.

23. Pomocnik znosi Komunię świętą do chorego w cywilnym, ale odświętnym i poważnym ubraniu, w specjalnie do tego celu wykonanym naczyniu. W zależności od miejscowych warunków może nieść Najświętszy Sakrament w następujący sposób:

- a. Pomocnik bierze małe naczynie z Najświętszym Sakramentem i umieszcza je pod wierzchnim okryciem, tak iż nie jest na zewnątrz widoczne.
- b. Pomocnik wkłada naczynie z Najświętszym Sakramentem do bursy, którą zawiesza na szyi, tak by była widoczna dla napotkanych wiernych. Powinni oni wyrazić cześć wobec Najświętszego Sakramentu. Aktem czci może być skłon głowy lub ukłonienie na jedno kolano.
- c. Zarówno w jednym, jak i w drugim przypadku niosący Komunię świętą w drodze nie rozmawia, ale w modlitewnym skupieniu uwielbia Chrystusa.

24. W domu chorego pomocnik postępuje zgodnie z obrzędem przewidzianym w odpowiedniej księdze liturgicznej dla Komunii świętej udzielanej przez szafarza nadzwyczajnego.

Pomoc podczas Mszy świętej

25. Pomocnik w udzielaniu Komunii świętej jest szafarzem nadzwyczajnym, dlatego może pomagać w rozdawaniu Eucharystii tylko wtedy, gdy przystępuje do niej duża liczba wiernych, a nie ma dostatecznej liczby zwyczajnych szafarzy, albo gdy są oni w tym czasie zajęci innymi niezbędnymi czynnościami duszpasterskimi lub nie pozwala im na to stan zdrowia czy podeszły wiek, a wskutek braku wyświęconych szafarzy liturgia eucharystyczna nadmiernie by się przedłużyła. Nie ma zatem zasadniczo powodu, by pomocnicy rozdawali Komunię świętą w dni powszednie, a nawet w niedziele i święta, jeśli w kościele można bez trudu zapewnić dostateczną liczbę zwyczajnych szafarzy. Nadużyciem byłoby stałe korzystanie z pomocy szafarzy nadzwyczajnych podczas Mszy świętej i uzasadnianie tego dowolnie rozszerzonym pojęciem „licznego udziału wiernych”.

26. Jeśli nadzwyczajny szafarz jest poproszony przez kapłanów, aby pomógł w udzielaniu Komunii świętej w czasie Eucharystii, czyni to w sposób następujący:

- a. Ubiera się w zakrystii w albę i wychodzi do ołtarza w czasie procesji wejścia. Zajmuje miejsce w prezbiterium spełniając w przypadku braku ministrantów ich funkcje. Nie powinien stać obok celebransa, aby nikt nie zaliczał go do wyświęconych szafarzy. Nie może także sam sobie udzielać Komunii świętej.
- b. Po zakończeniu śpiewu „Baranku Boży” pomocnik podchodzi do ołtarza i klęka na oba kolana z boku odprawiającego kapłana. Tam kapłan, po przyjęciu Komunii świętej przez siebie, podaje mu Ciało i Krew Pańską. Następnie podaje mu naczynie z komunikantami i razem udają się na miejsce, w którym udzielają Komunii świętej.
- c. W wypadku rozdzielania Komunii świętej również z puszki znajdującej się w tabernakulum przynosi ją na ołtarz kapłan w czasie śpiewu „Baranku Boży”. Wyjątkowo czyni to sam pomocnik. Zgodnie z zaleceniem Wprowadzenia ogólnego do mszału rzymskiego należy konsekrować hostie do Komunii świętej na każdej Mszy świętej.
- d. Pomocnik może asystować kapłanowi również podczas Komunii świętej pod obiema postaciami, gdy jest ona udzielana w przypadkach przewidzianych przez prawo.
- e. Po rozdzieleniu Komunii świętej kapłan i pomocnik wracają do ołtarza. Kapłan odbiera od pomocnika puszkę z Najświętszym Sakramentem i zanosi ją do tabernakulum, po czym wraca do ołtarza i sam puryfikuje naczynia. W tym czasie pomocnik wraca na swoje miejsce. Tylko wyjątkowo, gdy pomocnik sam zanosz puszkę z Najświętszym Sakramentem do tabernakulum, wówczas przed zamknięciem drzwiczek przyklęka

na jedno kolano, następnie wraca na swoje miejsce. Jeśli zachodzi potrzeba, puryfikuje palce w naczynku stojącym obok tabernakulum lub na kredensie.

27. W wypadku konieczności, przy zachowaniu kryteriów podanych wyżej (nr 25), pomocnikowi w udzielaniu Komunii świętej można powierzyć dokonanie wystawienia i schowania Najświętszego Sakramentu do adoracji przez wiernych, zarówno w puszcze jak i w monstrancji, jednak bez możliwości udzielania błogosławieństwa (por. kań. 943; Komunia święta i kult tajemnicy eucharystycznej poza Mszą świętą, nr 67).

Inne uwagi i zalecenia

28. Duszpasterze winni z wielką życzliwością odnosić się do pomocników w udzielaniu Komunii świętej, otaczać ich duchową opieką, być dla nich przykładem umiłowania Chrystusa Eucharystycznego, czuwać nad wykonywaniem przez nich posługi i w razie potrzeby roztropnie korygować niedociągnięcia. Pomoc nadzwyczajnych szafarzy w żadnym stopniu nie powinna osłabiać gorliwości kapłanów, którzy na pierwszym miejscu są sługami Eucharystii.

29. Pomocnicy nie mają prawa do żadnego wynagrodzenia z racji pełnienia swej posługi. Jednak koszty uczestnictwa w spotkaniach formacyjnych, dojazdów do chorych i innych wydatków związanych z pełnioną posługą pokrywa parafia.

V. Formacja stała

30. Formacja stała odbywa się przede wszystkim we wspólnocie, w której pomocnik w udzielaniu Komunii świętej żyje i spełnia swą posługę. Poza tym jest obowiązany raz w roku uczestniczyć w dniu skupienia prowadzonym specjalnie dla nich oraz zapoznać się każdego roku przynajmniej zjedną wyznaczoną lekturą.

31. Zachęca się także pomocników do uczestnictwa w ogólnopolskich pielgrzymkach organizowanych dla nadzwyczajnych szafarzy przez Komisję Episkopatu Polski ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów.

* * *

Zatwierdzam powyższe „Zasady” opracowane przez Komisję ds. Liturgii i Duszpasterstwa Liturgicznego Archidiecezji Krakowskiej.

Kraków, 12 grudnia 2005 r.

+Stanisław Dziwisz